

Sandra Chmielak 8b

zaplątani

w...

sznurki

niezgody

nieudolnie

próbujący

wydostać się

z

pajęczyny

zatracenia

ludzie

przeżarci nienawiścią

błądzący

po

korytarzach

fałszu

i

obłudy

desperacko

szukający

odłamków

dawno zniszczonego

życia

nastała...

upiorna cisza

czasami

słysząc tylko
tępy...
odgłos
bezwładnie opadającego
ciała
w
akompaniamencie
szydlerczego śmiechu

**

chłodne poranki
bezduszne
i
niezwykłe...
melancholijne
pędzące
szarą
rzeczywistość
niczym...
bydło na rzeź
wypluwające
z
nas
ostatnie resztki
człowieczeństwa
z...
nas...

ludzi...
pustych
i
wypranych
w
każdym milimetrze
wypalonych
kotwica
zakopała się
w
mdłym
i
fałszywym
życiu
zbyt często uciekaliśmy
z
życia
by
cokolwiek czuć

***

martwa

pusta

w

środku

zniszczona

przez...

zawodne uczucia

maski już opadły...

a

gdy

wróciłam...

zastałam kilka

łez

utopionych

w

herbacie...

gorzkiej herbacie